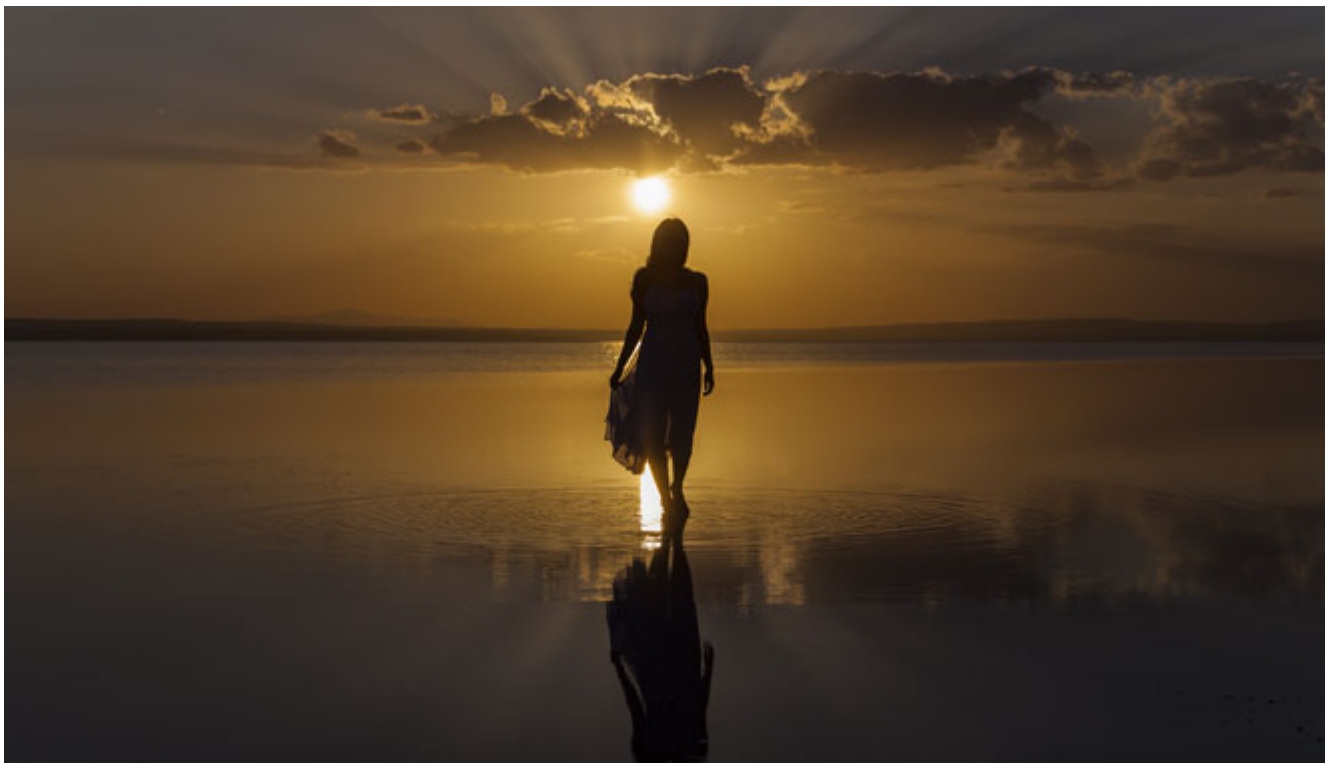
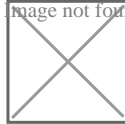

Ο αποχωρισμός της Ψυχής... (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Όσο η γέννηση, τόσο και ο θάνατος είναι τα σημαντικότερα γεγονότα στη ζωή του ανθρώπου. Ο αποχωρισμός από αυτόν τον κόσμο, με όλα του τα καλά και τα κακά, ο αποχωρισμός των αγαπημένων προσώπων, ο αποχωρισμός της ψυχής από το σώμα, ο νέος και άγνωστος κόσμος και η διαδικασία της μετάβασης, είναι θέματα εσωτερικής πάλης για τον άνθρωπο στα πρόθυρα του θανάτου και δεν μπορεί να τα αντιμετωπίσει μόνος του. Οι τελευταίες στιγμές δε, είναι καλυμμένες με μυστήριο και όλες οι θρησκείες δίνουν τις δικές τους ερμηνείες. Για την Ορθοδοξία μετά από αυτή την πάλη η ψυχή συμφιλιώνεται και ανοίγει τα φτερά της, έτοιμη πια να συμφιλιωθεί με την γαλήνη που της προσφέρει ο Θεός. Το σώμα σε αυτό το στάδιο καταπίπτει, ο δεσμός σώματος - ψυχής διασπάται και η ψυχή όντας στα χέρια του Θεού αναμένει την Ανάσταση στα έσχατα και την επανένωσή της με το σώμα εν ετέρα πια μορφή.

Σε αυτή τη στιγμή ο ασθενής χρειάζεται τη συμπαράσταση των οικείων του, όπου πρέπει να σταθούν δίπλα στον άρρωστο με στοργή, αγάπη και αυτοθυσία, έτσι ώστε να του παρέχουν τις τελευταίες φροντίδες για να έχει έναν ειρηνικό και γαλήνιο θάνατο, μέχρι να έρθει η ώρα να του κλείσουν τα μάτια. Το τέλος, αν και αναμενόμενο, προκαλεί αισθήματα ολιγοπιστίας, μελαγχολίας και απογοήτευσης έως και απόγνωσης. Σε αυτή τη στιγμή είναι πολύτιμη η συμπαράσταση από συγγενείς και οικείους, έτσι ώστε ο θάνατος από εφιάλτης να γίνει φίλος και να μεταλλαχτεί σε δύναμη. «Μακάριοι οι νεκροί οι εν Κύριο αποθνήσκοντες απ' άρτι. Ναι λέγει το Πνεύμα ίνα αναπαύσσονται εκ των κόπων αυτών».^[1]

Ο θάνατος για τους Χριστιανούς από έσχατη απώλεια μετασκευάζεται σε κέρδος. Για τον Χριστιανό γίνεται το ίδιο ζωαρχικός, όπως ήταν και για τον Χριστό. Άρα δεν είναι καταστροφή. Είναι η δημιουργία, από όπου εκπορεύεται και η Ανάσταση.^[2]

Η Εκκλησία μας δίνει απαντήσεις σχετικά με την έξοδο της ψυχής από το σώμα. Ο τελωνισμός των ψυχών είναι η κατάσταση κατά τη διαδικασία της εξόδου της ψυχής, λίγο πριν την αποχώρησή της από το σώμα. Ο εκκλησιαστικός συγγραφέας Ωριγένης υποστηρίζει τα περί τελωνίων, θυμίζοντας τους λόγους του Χριστού πριν από την αποχώρησή Του, «έρχεται ο του κόσμου άρχων και εν εμοί ουκ έχει ουδέν».^[3] Ο Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος λέγει: «την ώρα που η ψυχή σου θα αναχωρεί από το σώμα, οι πονηροί δαίμονες “κατέχουσί σου την ψυχή” και δεν την αφήνουν να ανέβει εις τους ουρανούς». Ενώ ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει: «η ψυχή κατά την ώρα του θανάτου πολλές φορές ανεβαίνει στην επιφάνεια και έπειτα επανέρχεται πάλι στο βάθος και φοβάται και τρέμει, όταν πρόκειται να βγει από το σώμα».^[4] Η αρραγής ενότητα της ψυχής και σώματος διασπάται και το σώμα επιστρέφει στη γη, εις τα εξ' ων συνετέθη, ενώ η ψυχή επιστρέφει στον κόσμο των πνευμάτων, αναμένοντας την επανένωσή της με το αναστημένο σώμα την ώρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.

Σχετικά με την έξοδο της ψυχής από το σώμα, ο Σεβ. Ιερόθεος στο βιβλίο του με τίτλο «Η ζωή μετά τον θάνατο» αναφέρει: « Η έξοδος της ψυχής από το σώμα γίνεται βιαίως και αυτό είναι το μυστήριο του θανάτου... Το φοβερό του θανάτου είναι ότι επέρχεται ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα... Η ώρα του θανάτου είναι φοβερή για κάθε άνθρωπο. Το φοβερό του θανάτου δεν έγκειται μόνο στο ότι εγκαταλείπουμε αυτόν τον κόσμο με τον οποίο είχαμε δεθεί, αλλά στο ότι αρχίζουν να ενεργούν διάφορα μυστήρια, τα οποία προηγουμένως... δεν μπορούσαμε να αντιληφθούμε. Τον κρίσιμο εκείνο καιρό, ο άνθρωπος χωρίς να το έχει προγραμματίσει, καταλαβαίνει πολύ καλά τον εαυτό του. Παρουσιάζεται μπροστά του ολόκληρη η ζωή πού έχει ζήσει... Είναι πολύ χαρακτηριστικό να λεχθεί ότι , όχι

μόνο μετά την έξοδο της ψυχής από το σώμα, αλλά και όταν πλησιάζει ο καιρός να εξέλθει η ψυχή, κατά την μαρτυρία αγίων ανθρώπων, ο άνθρωπος βιώνει διάφορες εμπειρίες.^[5]

Δεν υπάρχουν λοιπόν ιερότερες στιγμές πριν την έξοδο, μιας και ακόμη κι ένα δάκρυ μετανοίας δύναται να αναθεωρήσει τα πάντα. Γι αυτό η επέμβαση του ανθρώπου για να επιταχύνει τις διαδικασίες της εξόδου, εμπεριέχει σοβαρούς πνευματικούς κινδύνους.

[\[1\]](#) Αποκ. ΙΔ', 13

[\[2\]](#) «Η Θέσις της Εκκλησίας επί του Θέματος της Ευθανασίας» , εισήγηση του Μητροπολίτη Φθιώτιδος Νικολάου , στο διαδικτυακό τόπο : http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/eisigiseis/nikolaou_efthanasia.htm , ανακτήθηκε 10/12/2014

[\[3\]](#) Ιωάν. ΙΔ', 30

[\[4\]](#) «Η Θέσις της Εκκλησίας επί του Θέματος της Ευθανασίας», εισήγηση του Μητροπολίτη Φθιώτιδος Νικολάου , στο διαδικτυακό τόπο : http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/eisigiseis/nikolaou_efthanasia.htm , ανακτήθηκε 10/12/2014

[\[5\]](#) Μοναχού Δαμασκηνού Αγιορείτου, Ορθόδοξη Ανθρωπολογία και Μεταμοσχεύσεις Ζωτικών Οργάνων, Αγιον Όρος 2007, εκδόσεις Μυριόβιβλος, σελ.:233

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)